

Arnhem, 31 december 2023

Lief 2024,

In de voortuin is één sneeuwkllokje verschenen
om voorzichtig het nieuwe jaar in te luiden

maar als dit jaar een voorbode van het komende was
huiver ik om eraan te beginnen.

Vannacht om vier uur
werden we wakker van een jonge vrouw
die op straat stond te schreeuwen dat ze eenzaam was.

Was dit een kerstverhaal geweest
dan had ik misschien gelogen dat we haar binnen hadden gehaald,
een knuffel hadden gegeven
en een matrasje bij de kerststal hadden gelegd.

En zij had dan de volgende dag haar vleugels uitgevouwen
om hemelwaarts te vliegen - om bij een grote baas te melden
dat het zo slecht nog niet gesteld was met de mensheid.

Maar ze schreeuwde hard en boos
en je kan niet alle woede van de wereld weg knuffelen.

Hoe graag je ook zou willen.

Daarbij was kerst ook alweer voorbij,
de tijd om in sprookjes te geloven is beperkt.

Het was geen makkelijk jaar.

Mensen hebben behoefte aan grip, aan overzicht
en kiezen massaal voor angst en chaos.

Vast per ongeluk -
er ligt een kloof tussen intentie en effect.

En onderin die kloof schreeuwen ze zo hard
dat ze eenzaam zijn
dat hun verdriet in woede verdwijnt.

Maar die woede echoot na.

Lief 2024, ik weet dat ik veel vraag,
maar zou je – tegen alle verwachtingen in –
een zacht jaar willen zijn?

Zacht als het luiden van ons sneeuwkllokje?

Ik weet niet of we het verdienen, maar we hebben het nodig;
zachtheid om de woede van ons weg te knuffelen
zodat we aan ons verdriet kunnen beginnen.

Misschien dat we dan ook weer in sprookjes durven geloven.